

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kfv.I. 35.052/2025/8.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró;

Dr. Figula Ildikó bíró;

Dr. Tóth Kincső bíró

A felperes: Felperes1

Cím2

A felperes képviselője: Mayer M. Balázs Ügyvédi Iroda (ügyintéző: név ügyvéd)

(Cím4. 3/1)

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Cím1

Az alperes képviselője: név1 kamarai jogtanácsos

Cím3

A per tárgya: vámhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes 18. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Fővárosi Törvényszék 108.K.701.712/2023/15. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 108.K.701.712/2023/15. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen be az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2020. november 20-án árutovábbítási eljárást indított török vámhivatalnál Magyarország rendeltetési helyre. Az indító vámhivatal által a vám elé állításra megadott határidőn belül a nem uniós áruk a rendeltetési vámhivatalhoz megérkeztek, az importőr közvetett vámjogi képviselője a cég1 (továbbiakban: Kft.) az áruk megérkezését 2020. november 27-én bejelentette. Az elsőfokú vámhatóság a bejelentéssel kapcsolatosan közölte, hogy a vám elé állításra szánt árukat megkívánja vizsgálni, majd 2020. december 08-án

helyszíni eljárás során megállapította, hogy az áruk a vámudvarban nem lelhetők fel, a szállítóeszköz a vám eljárás lefolytatása nélkül elhagyta a vámudvart.

[2] Az elsőfokú vámhatóság 2022. június 10-én az árutovábbítási eljárás szabályszerű befejezésével kapcsolatban vizsgálatot indított a felperesnél, megállapította, hogy az árutovábbítási vám eljárás nem fejeződött be szabályszerűen, az nem zárult le, az áruk vám elé állítása a rendeltetési hivatalnál nem történt meg, mivel az árukat az eljárás alól jogellenesen elvonták. Az uniós vámkódex létrehozásáról szóló 952/2013/EU Európai Parlament és Tanácsi rendelet (a továbbiakban: Vámkódex) 5. cikke, 79. cikk (1)-(3) bekezdése, 233. cikk (1)-(2) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes az eljárás jogosultjaként a vám elé állítási kötelezettségét nem teljesítette, ezért a vámszabályok be nem tartása miatt 2020. december 06-án vámtartozás keletkezett. Ezek alapján a 6417851186 számú határozatával az árutovábbítási eljárás alá vont áruk vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása miatt 13.924.300, Ft vám és 37.157.164, Ft általános forgalmi adó megfizetésére kötelezte a felperest.

[3] A felperes fellebbezése folytán eljár alperes a 6457886737 számú határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta. Rögzítette, hogy az áruk rendelkezésre állását a felperesnek nem a bemutatásra meghatározott határidőig, 2020. december 05-ig, hanem a vám elé állítási eljárás befejezésig kellett biztosítania. Az áruk rendelkezésre állásának folyamatosnak kell lennie, mely kötelezettség addig tart, amíg a vámügyi művelet be nem fejeződik. Az áru továbbítási eljárás pedig annak megindulásától a lezárásig tart. Az árutovábbítási eljárás nem fejeződött be szabályszerűen, mivel a vámenellenőrzés megghiúsult, ugyanis az árukat az eljárás alól elvonták, a felperes által sem vitatottan az áruk 2020. december 08-án már nem voltak fellelhetők a vámudvarban. Az árutovábbítási eljárás befejeződését az Unió Vámkódex egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 2015/2447 végrehajtási rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 312. cikk (1) bekezdése alapján a felperesnek kell bizonyítania. Alapítván hivatkozott a felperes az Unió Vámkódex egyes rendelkezéseire vonatkozó részletes szabályok tekintetében történő kiegészítéséről szóló 2015/2446 Bizottsági rendelet (a továbbiakban: FJA) 85. cikk (1) bekezdésére, figyelemmel arra, hogy ezen értesítési kötelezettség kizárólag a kezes vonatkozásában áll fenn, a felperes pedig az eljárásnak nem keze, hanem jogosultja. Nem fogadta el a felperesnek azt az érvelését sem, miszerint az áruk elszállítására a vám eljárás az Új Számítógépesített Árutovábbítási Rendszerben (a továbbiakban: NCTS rendszer) való lezárása alapján került sor, mivel az csak 2020. december 17-én történt meg. Miután az áruk 2020. december 08-án már nem voltak fellelhetők a vámudvarban, ezért a vámhatóság az NCTS rendszerben B1 hibakódot tüntetett fel, mely alapján az árutovábbítási eljárást nem lehetett volna lezárni, azonban jogszerűtlenül 2020. december 17-én az mégis lezárásra került. A felperes az árutovábbítási eljárás lezárásához szükséges dokumentumokkal nem rendelkezett, ezért alaptalanul feltételezte, hogy az eljárás rendben lezárult. Hangsúlyozta, hogy a vámhatóság az elévülési időn belül jogosult az áru továbbítási eljárás ellenőrzésére, melyre határidőn belül a Vámkódex 103. cikk (1) bekezdésében meghatározott határidőben került sor. A Vámkódex 48. cikke, a Vhr. 292. cikke, az egységes árutovábbítási egyezmény 52. cikke és az Európai Bizottság Árutovábbítási kézikönyv (a továbbiakban: Kézikönyv) VII.2.3. pontja cáfolja a felperes azon állítását, miszerint az NCTS rendszerben lezárt árutovábbítás esetén a későbbiekben már helytállási kötelezettség őt nem terheli.

A kereset és a védírat

[4] A felperes az alperes határozata ellen keresetet nyújtott be, melyben elsődlegesen az alperes határozatának elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését, másodlagosan hatályon kívül helyezését kérte. Hangsúlyozta, hogy vám elé állítási kötelezettségének eleget tett, az áruk az előírt határidőn túl, legalább 2020. december 07-ig a vámhatóság rendelkezésére álltak.

A felektől elvárható együttműködési kötelezettségének eleget tett, melyet levélváltások is tanúsítanak, melyben a vámügynök 2020. december 07-én több levélben is kérte a vámhatóságtól, hogy a szükséges ellenőrzéseket végezze el. Neki nem róható fel, hogy az elsőfokú vámhatóság az eljárást indító fél által meghatározott határidőn belül az áru ellenőrzését nem végezte el, a vámhatóság magatartása a felperes felróhatósága körében nem értékelhető. Ezzel összefüggésben hivatkozott az uniós vámjog végrehajtásáról szóló 2017. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Vám tv.) 4. § (2)-(3) bekezdéseire, melyek szerint a vámhatóság a vámjogszabályokban meghatározott határidőn belül észszerű időben köteles eljárni. Azzal is érvelt, hogy a vám elé állítás teljesítése nem csak akkor állapítható meg, ha vámhatóság áruvizsgálatot tart, hanem a vámellenőrzés kizárólag okmány ellenőrzéssel is megvalósulhat. Jelen esetben a vámellenőrzés okmány ellenőrzéssel történt, melyet igazol, hogy az NCTS rendszerbe az áru MRN száma bekerült. A vámhivatal tételes áruvizsgálatról nem döntött, vagy ha döntött is, azt nem megfelelő határidőben végezte el.

[5] Vitatta, hogy a vámhatóság értesítette arról, hogy az árukat árutovábbítási eljárás lezárása céljából vizsgálat alá kívánja vonni, és figyelmen kívül hagyta azt a körülményt, ő a Kft.-vel nem állt kapcsolatban, a Kft. a felperes képviseletében a vámhatóság előtt nem járt és nem járhatott el. A vámhatóság áruvizsgálati szándékáról az áru vám elé állítástól számított 18 hónappal később szerzett csak tudomást. Az alperes nem igazolta annak jogalapját, hogy az árutovábbítási eljárás csak vám elé állított fizikai vizsgálattal zárható le, és nem bizonyította, hogy a felperest ennek szükségességéről értesítette. Ha a vámhatóság áruvizsgálatot kívánt végezni, akkor azt haladéktalanul, de legkésőbb 8 napon belül köteles lett volna elvégezni az áruk vám elé állítás céljából való bejelentését követően.

[6] A vám fizetési kötelezettség megállapítására a jogszabály időbeli korlátot szab, az egységes árutovábbítási eljárásról szóló Egyezmény kihirdetéséről szóló 83/1996. (VI.14.) Kormányrendelet (továbbiakban: Tranzit Egyezmény) 118. cikk (2) bekezdése és az FJA 85. cikk (1) bekezdése alapján az ott előírt határidő után mentesült kötelezettségei alól. Az áru továbbítási nyilatkozat elfogadása és az értesítő irat közlése között több, mint 18 hónap telt el, mely mindenképpen határidőn túli. A vámhatóság nem bizonyította, hogy a felperes a Tranzitegyezmény 118. cikk (2) bekezdése, vagy az FJA 85. cikk (1) bekezdése szerinti értesítést az előírt határidőn belül megkapta. Hangsúlyozta, hogy az eljárásban kezesként is érintett volt, a felperes a vámhatóság engedélye alapján összkezeség benyújtására jogosult gazdálkodó, tehát azon túl, hogy az eljárás jogosultja, az általa nyújtott összkezeség vállalása okán kezesként is érintett. Összkezeségi vállalásának hiányában nem kerülhetett volna jogosulti pozícióba. Az FJA 85. cikk (1)-(3) bekezdéseire hivatkozott, mely alapján az ott előírt 9 hónapos határidőn belül őt, mint kezeset, nem értesítették arról, hogy az eljárás nem zárult le. Állította, hogy a határozatban homályosan és ellentmondásosan került rögzítésre, hogy az NCTS rendszerben tévesen került lezárásra az eljárás, miután az NCTS rendszerben az adatokat a vámhatóság rögzíti. Állította, hogy a vámhatóság a tényállást nem tisztázta, ami

a Vám tv. 48. § (1), 66. § (2) bekezdés e) pont ea) és ee) pontjaiba ütközik. A Tranzitegyezmény 40. cikk (1) bekezdése alapján az eljárás lezárását támasztja alá az is, hogy az indító török vámhatóság nem kereste az árut, nem intézkedett keresési eljárás foganatosításáról. Az árutovábbítási eljárások számítógépesített nyilvántartása közokiratnak minősül, melynek hitelességét az alperes nem bizonyította.

[7] Az árut a vámhatóságnál érkezett, ezt követően azok átmeneti megőrzés alá kerültek, így a felperes továbbiakban helytállásra nem kötelezhető. Kiemelte, hogy a nem uniós árut a vám elé állítás pillanatától kezdve a vám eljárás megindításáig átmeneti megőrzési eljárás alatt kell tartani. Ha az átmeneti megőrzés alatt álló árut szállítottak el az áruvizsgálatot megelőzően a vámhatóság hivatalos helyéről, úgy azt nem az árutovábbítási eljárás alatt vonták ki a vámfelügyelet alól. Az átmeneti megőrzés az áruk érkezését követő jogállás, az átmeneti megőrzés időszakára, a vám eljárás megindítására és annak lezárására a felperes kötelezettsége már nem terjed ki. Az alperes határozatában nem jelölte meg annak jogalapját, hogy a felperes, mint az árutovábbítási eljárás jogosultja, a rendeltetési vámhivatalnál vám elé állított átmeneti megőrzésre került áruk vámfelügyelet alóli elvonásával keletkezett vámtartozásáért felelősséggel tartozik. A vámhatóság együttműködésének hiányát mutatja, hogy a vámügynök leveleit figyelmen kívül hagyta, nem intézkedett a kialakult helyzet rendezése érdekében, hiszen az árut szállító kamion 2020. november 27-től legalább 2020. december 07-ig a kijelölt helyen várakozott. Az összecszerűség tekintetében pedig sérelmezte, hogy a vámhatóság nem indokolta megfelelően, hogy miért nem a számlaérték alapján határozta meg a vámtartozást.

[8] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, hangsúlyozta, hogy felperes állításával szemben a vám elé állítás nem merül ki kizárólag az iratok benyújtásában, ugyanis az eljárás befejezéséig az áruk rendelkezésre állását is biztosítani kell.

Az elsőfokú bíróság döntése

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

[10] Az elsőfokú bíróság elsőként azt vizsgálta, hogy a felperes a vám eljárás jogosultja, vagy keze volt, miután eltérő jogszabályi rendelkezések irányadók a kezesre, illetőleg a jogosultra. Hangsúlyozta, hogy a felperes árutovábbítási eljárást kezdeményezett a török vámhivatalnál Magyarország rendeltetési hellyel, és a Vámkódex 5. cikk (12) pontja, (15) pontja alapján a vám eljárás jogosultjának kellett tekinteni. A felperes az eljárás jogosultja, kezesi pozíciója fennállásának kérdése ezért irreleváns volt. Nem volt relevanciája az összekeverés vállalkozásra való kereseti hivatkozásoknak sem. Nem alapos a felperesnek a Tranzit egyezmény 118. cikkére, és az FJA 85. cikkében foglaltakra történő hivatkozása, mivel az a kezesi felelősségről rendelkezik.

[11] A felperesi kötelezettség megállapítására irányadó időbeli korlátot a felperes jogosulti pozíciója alapján helytállóan állapította meg a vámhatóság a Vámkódex 103. cikk (1) bekezdése szerint, a három év elévülési határidő nem telt el figyelemmel arra, hogy a vámtartozás 2020. december 08-án keletkezett a Tranzitegyezmény 114. cikk (2) bekezdése értelmében. A vámhatóság a vámtartozást 2023. március 20-án véglegessé vált határozatával állapította meg.

[12] Az eljárás megindításáról is határidőben értesítették a felperest, mivel az 2022. június 10-én megtörtént. A vám elé állítás teljesítése történhet okmányellenőrzéssel, de a vámhatóság áruvizsgálatot is tarthat, melyet a vámhatóság le kívánt folytatni. A Vám tv. 112. § (1) bekezdése alapján a vámellenőrzést annak megindítását követően késedelem nélkül, 60 napon belül kellett befejezni. A jelen ügyben elrendelt áruvizsgálat a Vámkódex 46. cikk (1) bekezdése alapján vámellenőrzésnek minősült, melynek határidejéről a felperesi hivatkozástól eltérően a Vám tv. 112. § (1) bekezdése rendelkezik. A Vám tv. 42. § (1) bekezdése alapján a vámhatóság kötelezettsége nem az áruvizsgálat 8 napon belüli elvégzése, teljesítése volt, hanem hogy az áruvizsgálat teljesítéséről gondoskodjon, mely 2020. november 27-i ellenőrzés elrendelésével megvalósult. A vámügynök és a vámhatóság email levelezéseiből látható, hogy a vámhatóság folyamatosan tájékoztatta a vámügynököt arról, hogy az egyes vámhatóság által lefolytatandó cselekmények hol tartanak. Az elsőfokú bíróság részletesen ismertette a vámhatóság és a vámügynök e-mail levelezését, melyről a felperes is értesülhetett. Álláspontja szerint a vámhatóság a Vám tv. 42. § (1) bekezdésének eleget tett azzal, hogy 8 napon belül gondoskodott arról, hogy az eljárási cselekményt teljesítse. A Vám tv. 109. §-a lehetővé teszi akár az írásbeli, vagy a szóbeli közlést, továbbá a vámhatóság informatikai rendszere által küldött elektronikus üzenet útján a vámellenőrzés megindításáról való tájékoztatást, így a bíróság a határozatban foglaltak alapján elfogadta, hogy a vámügynök szóban értesítésre került a vámellenőrzés megindításáról, az áruk fizikai vizsgálatának lefolytatásáról. Rámutatott arra, hogy az NCTS rendszerbe 2020. november 27-én 13 óra 14 perc 29 másodperckor rögzítésre került az ellenőrzés elrendelése a rendeltetési hivatalnál. Kiemelte azt is, hogy az értesítés esetleges elmaradása sem jogosítja fel a felperest arra, hogy a vámudvar területét engedély nélkül az árutovábbítási eljárás befejezése előtt elhagyja. Az áruvizsgálat szükségességéről a vámügynököt kellett értesíteni, a felperes rajta keresztül értesülhetett a szállítmány állapotáról. A felperes nem jelölt meg olyan jogszabályi rendelkezést, amely alapján a felperest kellett volna a fizikai áruvizsgálatról értesíteni.

[13] Alapítván állította a felperes, hogy a vám elé állítási kötelezettségének eleget tett. E kötelezettségét megszegte, mivel az áruk vámellenőrzés céljából nem álltak rendelkezésre, a szállítmány 2020. december 08-án elhagyta a vámudvar területét. A Vámkódex alapján az áru vám elé állítása konjunktív feltételeket ír elő, amely nem csak az áruk megfelelő helyre történő megérkezését, hanem emellett az áruk rendelkezésre állását is megköveteli. A Vámkódex 233. cikk (2) bekezdése alapján a vám eljárás jogosultjának kötelezettségei akkor teljesülnek és az áru továbbítási eljárás akkor fejeződik be, amikor a vám eljárás alá vont áruk és a megkövetelt információk a rendeltetési vámhivatalnál a vámjogszabályoknak megfelelően elérhetők. Nem osztotta azt a felperesi állítást, hogy a vámhatóság az árutovábbítási eljárás fogalmát a vám elé állítással összemosva, az áru továbbítási eljárás ugyanis az indító vámhivatalnál kezdődik, melyet a felperes 2020. november 20-án a török vámhivatalnál meg is indított és a rendeltetési hivatalnál fejeződik be, ahol az árukat vám elé állította. Az áruk fizikai áruvizsgálata megghiúsult, így a felperes

megszegte azon jogszabályi kötelezettségét, amely szerint az árukat vámellenőrzés céljából a vámhivatal rendelkezésére tartja, azokat bemutatja. Nem elfogadható az a felperesi érvelés, hogy az indító vámhivatal által megszabott határidőben, 2020. december 05-ig kellett eleget tennie a vám elé állítási kötelezettségének. Az indító vámhivatal által megadott vám elé állítási határidő a felperesre volt irányadó, azt neki kellett betartani, vagyis az árukat ezen határidőn belül a rendeltetési hivatalnál vám elé kellett állítania, ez a határidő nem a rendeltetési hivatal kötelezi. A vám elé állítás nem egyenlő az áruk érkeztetésével.

[14] Nem fogadta el a bíróság azt a felperesi érvelést sem, hogy a vámellenőrzés okmány ellenőrzéssel valósult meg. Az áruk érkezése napján a vámhatóság az árukat vámellenőrzéssel választotta ki, mely az NCTS rendszerben feltüntetésre került, emellett szóban értesítette a vámügynököt erről. Nem került igazolásra a felperes részéről az sem, hogy az NCTS rendszer adatai alapján 2020. december 17-én az árutovábbítási eljárás lezárásra került. Az alperes az NCTS rendszerbe B1 hibakódot tüntetett fel, ez alapján az árutovábbítási eljárást nem lehetett volna lezárni és a felperesnek a történések alapján tudomással kellett bírnia arról, hogy az árutovábbítási eljárás nem fejeződött be szabályszerűen. Az NCTS rendszerben tévesen került lezárásra az eljárás, melynek tényét az alperesi határozat is tartalmazza. Az, hogy a török vámhivatal nem indított keresési eljárást, nem mentesíti a felperest kötelezettségének nem teljesítése alól.

[15] Nem osztotta azt a felperesi állítást sem, hogy az áruk átmeneti megőrzés alá kerültek. Ezzel kapcsolatban idézte a Vámkódex 5. cikk 17. pontját, a 144. cikkét, 145. cikk (1) bekezdését, illetve 139. cikkében foglaltakat. Összegző értékelése szerint az áruk vám elé állítása nem teljesült, ezért azok átmeneti megőrzésbe nem kerülhettek, az átmeneti megőrzés nem csupán az áruk érkeztetését, hanem a vám elé állítást követő jogállás. Az áruk vám elé állításáért a felperest felelősség terhelte, melynek nem tett eleget, így nem volt alapos az a felvetése, hogy az átmeneti megőrzés alatt álló áruk kerültek elszállításra a vámudvarról.

[16] Az összegaszerűség körében sem osztotta a felperesi kifogásokat és rámutatott arra, hogy a vámérték meghatározását az alperesi határozat 13. oldal utolsó bekezdésétől 14. oldal aljáig részletezte.

[17] Mellőzte a vámügynök tanúkénti meghallgatását, mivel a napi szintű kommunikáció tényét és annak tartalmát a vámügynök és az elsőfokú vámhatóság között becsatolt email levelezések tanúsították, annak pedig nem volt relevanciája, hogy a tanú mikor, mit beszélt, és annak sem, hogy milyen attitűddel. E körben súlytalan volt az is, hogy a kamion sofőrök nem akartak várakozni, vagy hogy a vámudvarban nincsenek kiépítve olyan rendszerek, melyek az árut védenék, vagy megakadályoznák azt, hogy a kamionok elhagyják a vámudvar területét.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[18] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, és az alperes határozatának megsemmisítését és a közigazgatási szerv új eljárás lefolytatására történő kötelezését, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását kérte.

[19] Vitatta az elsőfokú bíróságnak a vám elé állítással kapcsolatos álláspontját, állította, hogy a vám elé állítás akkor történik meg a kötelezett részéről, ha az azt kísérő okmányok megjelölik a vámárut és arról az információkat pontosan tartalmazó nyilatkozatot tesznek. Ez pedig a perbeli esetben kétségtelenül november 27. napján az előírt december 05-i napi határidőn belül megtörtént. A vámhatóság nem tárt fel olyan körülményt, hogy a vámhivatal kijelölt helyére megérkezett áru a bejelentés, érkeztetés időpontjában vámellenőrzés céljára nem állt rendelkezésre, nem bizonyította, hogy az áruk a Vámkódex 5. cikk 33. pont rendelkezése szerint értelmezett vám elé állítása nem történt meg.

[20] Tévesen értékelte az elsőfokú bíróság az áruvizsgálatról való értesítéssel kapcsolatos felperesi álláspontot is, amiatt, hogy a felperes a Kft.-vel nem állt kapcsolatban, a vámügynök a felperes képviselőjében a vámhatóság előtt nem járt és nem is járhatott el, és az ítélet negligálta azt a körülményt, hogy a szóban forgó vámügynök az árutovábbítási eljárással összefüggésben nem rendelkezett képviselői jogosultsággal. A felperes a vámhatóság áruvizsgálati szándékáról az áruk vám elé állításától számított 18 hónappal később szerzett csak tudomást. A vámhatóság megszegte a Vám tv. 7. §-t, miután nem biztosította a felperes ügyféli jogait, a felperest az áruvizsgálati szándékával kapcsolatban nem értesítette.

[21] Előadta, hogy az árutovábbítási eljárás lezárásával kapcsolatos elsőfokú bírósági álláspont is téves. A Vámkódex 5. cikk 33. pont rendelkezése alapján az áru vám elé állítása akkor és abban a pillanatban valósul meg, amikor a vámhatóságot értesítik az árunak a vámhivatalba történő érkezéséről, és az áruk vámellenőrzés céljára történő rendelkezésre állásról. Ez a bejelentés megtörtént, hiszen a számítógépes nyilvántartási rendszer 2020. november 27-én rögzítette az áruk érkezését. A Vhr. 307. cikk (1) bekezdésének rendelkezése szerint a rendeltetési vámhivatal még azon a napon értesíti az indító vámhivatalt az áruk megérkezéséről, amikor a rendelet 306. cikkének (1) bekezdése szerint az árukat vám elé állítják, és az árutovábbítási árnyilatkozat MRN-jét bemutatják. Így okszerűtlen és a Vhr. 307. cikk (1) bekezdés rendelkezésével feloldhatatlan ellentmondásban áll az elsőfokú bíróság ítéletének az a megállapítása, mely szerint a rendeltetési vámhivatalhoz dokumentáltan megérkezett nem uniós áruk a rendeltetési vámhivatalnál vámellenőrzés céljára nem álltak rendelkezésre.

[22] Ezen felül az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdését, valamint a Kp. 78. § (2) bekezdését megsértve, az ügy érdemére kiható módon nem értékelte megfelelően azt a bizonyítékot, miszerint az elsőfokú alperesi hatóság által az árutovábbítási eljárás adatainak kezelésére alkalmazott elektronikus nyilvántartásban rögzített információk szerint az árutovábbítási eljárás lezárult, mégpedig 2020. december 17. napján. A Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 323. §-a alapján a nyilvántartás közokiratnak minősül az

abban foglaltakat hitelesnek kell tekinteni mindaddig, míg abban foglalt adatok hiteltelenségét hamis, vagy hamisított voltát valamely hatóság jogerős határozatában nem állapította meg. Az alperes a közokirat hiteltelenségét nem bizonyította, hivatkozásával ellentétben az NCTS rendszerben adatok nem jelenhetnek meg „hallgatólagosan” vagy „automatikusan”, azokat a vámhatóság rögzíti.

[23] Nem elfogadható az elsőfokú bíróság ítélete az átmeneti megőrzéssel kapcsolatban sem. Hangsúlyozta, hogy a Vámkódex 144. cikk rendelkezése alapján a nem uniós áruk vám elé állításukkor átmeneti megőrzésbe kerülnek. Miután az érintett áru árutovábbítási eljárás keretében a vámhatóság szolgálati helyére kerültek, az áruk és a megkövetelt információk a rendeltetési vámhivatal oldalán elérhetők voltak, az árutovábbítási eljárás jogosultja eleget tett kötelezettségének, az áruk az árutovábbítási eljárás hatálya alól átmeneti megőrzés hatálya alá kerültek. A cég² által nyújtott kezesség az ítélet téves értékelésével ellentétben nem az áru továbbítási eljárás vámeljárás vonatkozóan került kiadásra, hanem az átmeneti megőrzés hatálya alatt áru után felmerülhető vámtartozás biztosítására. Az alperes nem az áru továbbítási eljárás, hanem már átmeneti megőrzés hatálya alá átkerült áruk vonatkozásában készült fizikai áruvizsgálatot végezni.

[24] Sérelmezte a bizonyítási indítvány mellőzését is, miután a bíróság a felperest elzárta annak bizonyításától, hogy a vámügynököt a vámhatóság az áruk áruvizsgálatra történő kiválasztásáról és az ellenőrzés elrendeléséről nem tájékoztatta és nem értesítette. A Vám tv. 109. §-a alapján szükséges lett volna annak a ténynek a megállapítása, hogy szóban milyen értesítés történt a vámügynök felé, ezt maga az ítélet [45] pontja is rögzítette ugyanakkor a bizonyítás mellőzésével ettől az elsőfokú bíróság a felperest elzárta.

[25] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmét elkészen terjesztette elő, a Kúria Kfv.5. számú végzésével annak hatálytalanságát állapította meg.

A Kúria döntése és jogi indokai

[26] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[27] A Kúria a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. tv. (a továbbiakban: Kp.) 115.§ (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108.§ (1) bekezdésének, továbbá a Kp. 120.§ (5) bekezdésének megfelelően a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, a rendelkezésre állt iratok és bizonyítékok alapján vizsgálta felül.

[28] A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltak alapján rögzíti, hogy az ügy tárgya külső árutovábbítási eljárás során elkövetett szabálytalanság miatt keletkezett vámtartozás megállapítása. Ennek kapcsán a felperes azt állította, hogy az árutovábbítási eljárás lezárultával az áru átmeneti megőrzésbe került, ezért az áru tekintetében felelőssége továbbiakban nem állt fenn. Így a Kúriának abban kellett állást foglalnia, hogy az árutovábbítási eljárás szabályszerűen befejeződött-e, ezáltal felperes felelőssége nem áll fenn az árut szállító kamion vámudvarból történő eltávoztása miatt.

[29] Az elsőfokú bíróság helyesen az ide vonatkozó uniós és magyar jogszabályok alapján áttekintette az árutovábbítási eljárás menetét, elemezte az indító vámhivatal és a rendeltetési hivatal feladatait, és jogszerűen jutott arra következtetésre, hogy az árutovábbítási eljárás akkor fejeződik be és az eljárás jogosultjának kötelezettségei akkor teljesülnek, amikor az eljárás alá vont áruk, az árutovábbítási kísérő okmány és a megkövetelt információk a rendeltetési vámhivatalnál a vámjogszabályoknak megfelelően rendelkezésre állnak. A gyakorlatban az eljárás vége az áruk, az árutovábbítási kísérő okmány és az egyéb szükséges adatoknak a rendeltetési vámhivatal előtti bemutatását jelenti. A rendeltetési vámhivatal dönt arról, hogy az árutovábbítási eljárás keretében megvizsgálja-e az árut és a perbeli esetben éppen ennek szükségességéről értesítette a közvetett vámjogi képviselőt. Ekkor nem csupán az okmányok alapján végzi a vámhatóság az ellenőrzést, hanem fizikai ellenőrzést folytat le. Erről a vámhatóság az NCTS rendszerben már az érkezés elfogadásának rögzítését követően intézkedett, így annak megtörténte előtt az árutovábbítási eljárás nem volt befejezhető.

[30] Nem vitásan az NCTS rendszerben hibás bejegyzés folytán az árutovábbítási eljárást befejeztként jelölték, de jogszerűen mutatott rá arra az alperes, hogy az árutovábbítási eljárást akár hallgatólagosan, akár hivatalosan lezárták, ez nem érinti az illetékes hatóság jogait és kötelezettségeit, hogy megkeresse az eljárás jogosultját, amennyiben egy későbbi időpontban (a beszédre, illetve a szankciók kiszabására vonatkozóan előírt határidőkre is figyelemmel) kiderül, hogy az eljárás nem fejeződött be ténylegesen, és így nem kellett volna lezárni, vagy egy későbbi időpontban bizonyos árutovábbítási műveletekkel kapcsolatos szabálytalanságot fedeznek fel. Az NCTS rendszerben az áruk elérhetetlensége folytán megghiúsult vámellenőrzés miatt B1 hibakódot tüntettek fel, ezért az árutovábbítási eljárást nem lehetett volna lezárni. Egyetért a Kúria azzal az elsőfokú bírósági állásponttal, hogy az NCTS rendszerben tévesen rögzített adatok nem mentesítették a felperest a kötelezettségei és felelőssége alól, miután a téves rögzítés nem tette jogszerűvé az eljárást. Az árutovábbítási eljárás jogszerű befejezésének hiányában az áruk nem kerülhetettek átmeneti megőrzésbe, annak megvalósulásához szükséges az árutovábbítási eljárás szabályszerű befejeződése, melyre a perbeli esetben nem került sor. Bár az áruk átmeneti megőrzésére vonatkozó nyilatkozatot a közvetett vámjogi képviselő a Vámkódex 145. cikke szerint benyújtotta, de helyesen mutatott rá az alperes és a bíróság is arra, hogy a Vámkódex 146. cikke alapján azt a vámhatóságnak érvénytelennek kellett tekintenie. Helytálló tehát az elsőfokú bíróság ítéletének [64] pontjában kifejtett érvelése.

[31] Attól, hogy az áruk a rendeltetési hivatalhoz határidőben megérkeztek még az árutovábbítási eljárás szabályszerű befejeződése nem következik, mert az áruk fizikai ellenőrzése kiválasztása okán biztosítani kellett volna az áruk vámudvarban történő megvizsgálását, melyre igazoltan azok elszállítása miatt nem került sor. A Vhr. 312. cikk (3)

bekezdése szerinti, az áruk megérkezéséről szóló 307. cikkben szabályozott értesítés nem azonos az árutovábbítási eljárás szabályos befejezéséről szóló értesítéssel, felperesnek ezzel kapcsolatos állítása téves.

[32] A Kúria Kfv. 35.282/2018./7. számú döntésében már vizsgálta az árutovábbítási eljárásra vonatkozó szabályokat. Ebben a döntésében az elsőfokú bíróság azon megállapítását erősítette meg: „Az, hogy a vámárúk árutovábbítása a vámhatóság által az Európai Unión belül egységesen használt ún. NCTS rendszerben (New Computerised Transit System; Új Számítógépesített Árutovábbítási Rendszer) rögzítésre és a vámhatóság által az okmányok alapján lezárásra került, nem jelenti az árutovábbítási eljárás szabályszerű befejezését.”

[33] Egyetért a Kúria az elsőfokú bíróságnak a közvetett vámjogi képviselő eljárásával összefüggésben kifejtett érvelésével, a közvetett vámjogi képviselő teljeskörű vám eljárás lefolytatására kapott megbízást, a vámhivatal tájékoztatta az áruellenőrzési eljárás lefolytatásának szükségességéről, a felperes felé értesítési kötelezettség nem terhelte.

A részletesen ismertetett csatolt e-mail levelezés alapján a felperes is tudomással bírt arról, hogy a vámhatóság fizikai vizsgálatot, ellenőrzést kívánt végezni, melynek lebonyolítása előtt az áruk elhagyták a vámhatósági területet.

[34] A Kúria hangsúlyozza azt is, hogy a bizonyítékok értékelése során, mint valamennyi további bizonyítási kérdésben is, az elsőfokú bíróság eljárása csak akkor tekinthető jogszabálysértőnek, ha hiányos, iratellenes, avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak is ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség.

[35] Az elsőfokú bíróság a felperes által hivatkozott bizonyítékot, a NCTS rendszerben rögzített adatokat a Kp. 78. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, önmagában és a rendelkezésre álló egyéb adatokkal egybevetve helytállóan értékelte. A Kp. 84. § (2) folytán alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségét is teljesítve helytálló indokát adta annak, hogy hogy miért nem tekintette az árutovábbítási eljárást befejezettnek és miként értékelte a rendszerben rögzített adatokat. Erre vonatkozóan az ítélet [60-61] pontjai kimerítő indokolást tartalmaznak. A bizonyítási indítvány elutasítása is okszerű volt, mivel rendelkezésre álltak a vámügynök és a vámhivatal közötti e-mail levelezések, melyek igazolták azt a tényt, hogy a vámhatóság fizikai áruvizsgálatra választotta ki a szállítmányt és erről szabályszerűen értesítette a vámügynököt.

[36] Mindezek folytán a Kúria az elsőfokú ítéletet – amely nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt uniós és nemzeti vámjogi rendelkezéseket - a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[37] *Az árutovábbítási eljárás szabályosan az arra irányadó speciális szabályok szerint fejeződhet be. A rendeltetési vámhivatal dönt arról, hogy az árutovábbítási eljárás keretében megvizsgálja-e az árut, ennek megtörténteig az árutovábbítási eljárás nem fejeződik be. Csak az eljárás szabályszerű befejeződésével szűnnek meg az eljárás jogosultjának kötelezettségei.*

Záró rész

[38] Az alperes hatálytalan felülvizsgálati kérelme okán perköltség megállapítására nem került sor.

[39] A felülvizsgálati eljárási illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése, valamint 50. § (1) bekezdése szerint 3.500.000,- forint, amelynek megfizetésére a Kúria a felperest kötelezte, a Pp. 102. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján.

[40] A felülvizsgálati eljárási illetéket a jogszabályi előírásoknak megfelelően, az 10032000-01070044-09060018 számú, NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illeték bevételi számlára kell az esedékesség napjáig megfizetni.

[41] A Kúria tájékoztatja a felpereseket, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

[42] A Kúria a fizetendő illeték esedékessége idejét az Itv. 78. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján állapította meg, továbbá határozatában rögzítette a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés a)-e) pontjában meghatározott kötelező tartalmi elemeket.

[43] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerinti kérelem hiányára tekintettel, és mert maga sem látta szükségét tárgyalás tartásának, tárgyaláson kívül bírálta el.

[44] Az ítélet ellen a további felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontjában foglalt rendelkezés zárja ki.

Budapest, 2025. május 20.

Dr. Hajnal Péter s.k.

a tanács elnöke

Dr. Heinemann Csilla s.k.

előadó bíró

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

bíró

Dr. Figula Ildikó s.k.

bíró

Dr. Tóth Kincső s.k.

bíró